

Szerkesztőségi iroda:

Főter. Szt. Ferenczek háza, emelet, balra. — Szerkesztővel értekezni lehet mindennap 11 és 12 óra között. — A lap szellemi részére vonatkozó minden közlemény **Margitai József** szerkesztő névre küldendő.

Kiadóhivatal:

Fischer Fülöp könyvkereskedése. Ide küldendők az előfizetési díjak nyitlerték és hirdetések.

Hirdetések jutányosan számítottak

MURAKÖZ

MAGYAR ÉS HORVÁT NYELVEN MEGJELENŐ TÁRSADALMI, ISMERETTERJESZTŐ ÉS SZÉPIRODALMI HETILAP.

Megjelenik hetenkint egyszer: vasárnap.

A „Muraközi tisztviselői öngyelőző szövetkezet”, a „Csáktornyai takarékpénztár”, a „Muraközi takarékpénztár” az „Alsó-Muraközi-Takarékpénztár” és „Öngyelőző szövetkezet” a Muraköz-hegyvidéki közmucélatási „Önközpont” hivatalos közlönye.

Előfizetési árak:

Egész évre 4 frt
Fél évre 2 frt
Negyed évre 1 frt
Egyes szám 10 kr.

Hirdetések meg előfizetnek:
Budapest: Goldberger A. V. és
Rekstein B. hird. irod. (Bécsben):
Schalek H., Dukas M., Oppolci A.,
Daube G. L. és tárgánál és Herndl
Brünnen: Stern M.

Nyitlerté petisora 10 kr.

Vidéki sajtóviszonyaink.

Megyénk két lapja, a „Zalamegye” és a „Zala” foglalkozott mult vasárnap ezzel a kérdéssel. Uglátszik mind a két lap ugyanazon könyomatóból merítette vezércikkét, mert a dolog lényege mindegyikben ugyanaz; panaszkodik mindkettő a vidéki sajtóviszonyokról.

A felvetett téma különben közérdekű, azért mi is emlídjük a vidéki sajtóügyi kérdésre vonatkozó nézetünket.

De lássunk előbb mutatványt a „Zalamegye” cikkéből:

A vidéken a kis elismerés mellett — ugymond a „Zalamegye” — a hirlapiról igen-igen sok inzultusnak van kitéve.

Ennek oka az, hogy a vidéki sajtó nem tudta magát körülzárni úgy, mint a fővárosi, sőt akárhányon meglátszik, hogy valóságos familiáris viszonyban áll a közönséggel.

Ilyen familiáris ujságtól aztán hiába várunk a közérdek nevében kimondott tárgyilagosságot. — A vidéken óriási baj, hogy a hirlapiról rendszeres ellenséges viszonyban állanak egymással; túl akarják egymást licitálni. Ez széthuzás s okozza azt, hogy a vidéki sajtó legnagyobb részben nem képes megoldani feladatát. A szükséges telenl felzaporodott lapok csak tengő-

nek s létjoguk egyáltalán nincs. — A vidéki sajtóviszonyok javítására első lépés a versengés megszüntetése s a hirlapiróknak megynként való tömörülése volna. — Így p. ha megyénkben a hirlapirók kimondanák, hogy Zalamegye közönsége számára két lap kell, de több nem szükséges: olyan két lapot teremthetnének, amelyek bármely fővárosi lappal megállhatnák a versenyt. Így lehetne a vidéki sajtó feladata betöltésének magaslatára emelni. — Ennyit a „Zalamegye” cikkéből.

Ami az inzultusokat illeti, annak ki van téve a vidéki hirlap, de hát ki nincs annak kitéve, aki nyilvános téren működik?!

Azért a szerkesztők ne nézzen se jobbra se balra, hanem előre, s lapját következetesen abban a szellemen szerkessze, amelyre zászló árá kitűltet. Ha megdicsér mindent, ami dicséretet érdemel és megró mindent, ami megrovandó, szóval: ha igazságos, a közönség jobbra pártján lesz s nem kell félnie azoktól, akik esetleg találva vélik magukat.

A legtöbb ember ugysis ismeri a szerkesztő kényes helyzetét, akinek programjához híven a nagy közönség szolgálatában kell állania lapjának — s minden olyan, aki a mi a költőgy érdekében iraték, helyet kell adnia. Az inzultus baja tehát magától elesik, ha a szerkesztő következetes a maga dolgában s ha lapját a kitzított

czélok érdekében híven vezeti, mert a közönség végre is annak a tudatára jön, hogy a lap nem a maga nevében beszél, hanem a nagy közönség nevében.

Ami a vidéki lapok széthuzásáról mondatik, az épen nem mondható a zalamegyei lapokról, ellenkezőleg nálunk egyik másik ujság nagyon is familiárisan átveszi a másiktól — minden előleges megjegyzés nélkül — a híreket s úgy találja fel olvasóinak, nemcsak magát a tényt, hanem lapjáróinak, a helyi viszonyok ismeretéből kifolyó alapos megjegyzéseit is, mintha azok az ő konyhájában süttettek volna.

Az se baj, hogy megyénkben kettőnél több lap van, a lap ama vidéknek, amelynek címét viseli, áll szolgálatában. Minél több lap van a megyében, annál nagyobb a bizonyíték a megye kulturális előhaladásáról. Hogy aztán miként tartja magát fenn a lap, az az ő dolga. Egyik megelégszik kevéssel, a másiknak a sok is kevés, mert többet akar.

A baj inkább az, hogy sok vidéki lapnak nem elég a maga vidéke, hanem kiterjeszkedik indokolatlanul más reviréjé is. Mert valóban nevétséges do'og volna p. c. Csáktornyáról vagy Keszthelyről beszélni az egész megyének, amidőn sem az egyik sem a másik sem megyei közigazgatási, sem kereskedelmi központ.

A „Muraközi” tárczája

A FEKETE EMBER

BELLOSICS BALINT-TÓL.

(Folyt. és vége).

Ejtél lehetett, midőn felszállott a vörös kakas a Darabos Miska csüdjére. Rettenetes tűzkeresztedet, fél falú lángban állott. Vesékg hatott a szerencsétlenek jankijálására, kongott bongott a szép szavú harang. Jöttek át menteni, segíteni a jó emberek Szombatháról, Gáborjánházáról.

A szombathaiak, a mint az első végen eljötték, a — fekete ember — látták; fele vissza ment. Szajriárházáról átrepült a vörös kakas Szombathára, s a Domján Pali asztagjára szállt le.

Egy hét mulloott el és egy reggel egy darab piprost talált az esterásza Szombathán a Dancs József küszöbén. Kibőltűtök az írást. Holnap irrodára az ő házán ebred meg a vörös kakas. Igaz volt. Ugyanaznap Bagladon is két gazdát tett ködűessé.

Egyeszer aztán Szajriátházán a Végi Gyuri elszedte a csüre mellől a rendbe elrakott zsuppokát, és megtalálta a gyujtogató szereit. Egy bodzafa csó volt, tele tömve száraz taplóval. A tapló egyik végen megégett, a másik végéhez egy gyufaszál piros gombja ért. Mindenki a „fekete emberre” gondolt. Az volt.

Keresétek mindenütt, esendőrök, falusi gazdák, de sehol sem találták meg.

Egy késő őszi ejelen a nyakashazi, majorbeli strázsák egy sötét alakot láttak a létrán a szénás padlásra emelkedni, s a mindenes látta, aminet betakarta magát az illatos szénával.

Másnap keresték az egész majorban. Minden zugot megbolygattak, őszeevízra hányták a szénát. — nem volt sehol sem.

Már abban akartak hagyni, midőn az egyik kis béres — szegény Istók! — az istá'ba lépve fetekeintett az ajtó küszöbéről a padlásra és ott látta a „fekete embert” vérg hasalva az egyik ragon. Egy szót sem mondhatott; tompa lóvés dördült el, az bele fojtotta a szót.

Rohantak most mindenünnen a padlásra keresni. Az egyik részén mig keresték, a másik részén lángba borult, s mig a tüzet oltották, a „fekete ember” elűlt.

Gyujtogatók, gyilkok, s azután magát ölte el. En láttam rettenetes véget. — borzalom volt, amint láttam. S ha néha nyugtalan éjeken átálmodom a látottakat, veritékűl nedves párnán ébredek...

A Sárd és Baksa közt fekvő erdő közepén egy három emeletes magtár romja. Kerülte minden: állat, ember egyaránt. Ha vadászva néha közelebb érünk, — elkerülünk.

Rongyos vakolatú falának kilátszott vörös, itt-ott mohával benőtt vasa. Tetejének csak telen volt rajt a zsinódy, más feleén csak a kormos ragok látszóttak, mint egy óriás hullá bordái. A nagy kapu, mely sötét folyójára vezetett, fél szárnyát elvesztette; ott hevert az éles gaz, s lapu között. A többi ajtót csapkodta, csikorgatta rozsdás sarkait a léghuzam! s a nagy penész szel horított termek tompán vertek vissza minden zájt.

Nem volt benne más, mint a szarvasok szénája, innen osztotta el a kerülő teli időn.

A padlón ott voltak a boszorkányi gyűlés maradványai. Dirib-darab rongyok, fekete holló-toll, rökakálykék által oda vonszolt vaskos lábszarcosok, az éhes vad fogai által vajt baradakkal, szétbontott nyárláserepű, megfaltat vöröseppek voltak szerteszéjjel láthatók.

Felszakadt tegia padlója alatt volt a patkányok, görények fészke, s a megpedezett fa lépes zöldülő nyílásából kihallatszott a kigyósziszzenés.

Soká volt, mig megért bennem a bátorság s egy őszi alkonyatkor két őcsémmel s az öreg György kerülővel átlepük gymmal benőtt küszöböt. — Visszaleptünk, Valami rettenetes szél sivitott el fejtünk felett a korom sötétben. Összeszedtünk egy csomó száraz lenyű galyat, rátetűk egy ott hevező vas laptra, meggyujtottuk, s annak füstös világánál újra beleptünk.

A penészes szagu légtuzam ide-oda lengette a lángot s a fehér falon ijesztlőn szaladtak az árnyak. Egyik sarokban, a harmadik emeletig vivő esiga alatti volt összehányva a szarvasok szénája. A folyosóról egy ajtó vezetett fel az egyes emeletekre, rajt egy kerek, emberfej nagyságu nyílás.

Megnyomtam a rozsdás kilincset, zárva volt. A cikorgásra egész rajt bagoly repkedett ide-oda élesen siviitva, apró denevérek keringtek a láng körül s egy fájdalmas, nyujtott hang buogott az öblös termekben. Nem emberi hang, de állaté sem.

Veriték gyöngyözött homlokunkon, s gőrcsösen szoritottuk fejvereinket. Lassan, szó nélkül jartunk ide oda, folyton taplálva s tüzet. Újra hangzott az előbbi hang, de most már közelebb-

Am a állítólagos bajokon mi úgy vél-
nénk segíteni, ha mindegyik vidéki lap a
maga vidéke dolgaival törődnek első-
sorban a bajokat egészen nyíltan és őszintén szel-
lőztetné s nem az előfizetők lajstromára
nézne kényesebb ügyekben, h nem a vi-
dék érdekeire, amelynek nevét homlokán
viseli.

Aztán meg nem avatkoznék abba,
amihez nem ért, ami tapasztalat körén ki-
vül esik.

A megyei lap karolja fel az egész
megye ügyeit, a többi vidéki lap (mert a
megyei cím és jelleg nem illeti meg) tö-
rődjék a maga vidékével, vagy a maga
városával. A „Keszthely“ tegyen hasznos
szolgálatot a szép Balaton vidékének, a ka-
nizsai lapok Kanizsának, mi pedig majd
szívünkön viseljük a mi muraközi magyar-
jaink és horvátaink ügyét.

Ne akarjanak a vidéki lapok megyeiek
sőt országosok lenni, amikor csak vidékiek
és nem országosok, sőt nem is megyeiek.
Igy nem lesz feleslegessé a sok lap, de
meg a közönség se lesz kitéve annak, hogy
ugyanazon dolgokat három négy lapban
is olvassa.

A szerkesztőilletőleg pedig kell, hogy valami
nemes eszme vezérleje tollát; idejét ne
azért vesztegesse, mert megfizetik, hanem
azért, mert lelkesedik. A politikai lap le-
kesejdi politikai elvekért, a társadalmi
és köznevelődési lap vidéke erkölcsi, hazafi-
as, társadalmi, kulturális, gazdasági és
anyagi előmenetelért.

Igy ezúljá lesz lapjának s létjogát sem-
miféle hatalom nem fogja tőle elvitatni

Dráva-Vásárhely, 1888. nov. 13.

Tekintetes Szerkesztő ur!

Kérjük, legyen szives a következő so-
rakat becses lapjában közzétenni:

A „Muraköz“ 45-ik ez évi számában
ugyancsak lehoráta valaki községtünk s
egyszerűen oly színben mutatá azt be az
olvasó közönségnek, mintha Dr-Vásárhely
közégi előjárásága minden haladásá s a

ről Peigó kopogás követe, mindig erősbűlő,
mintha kőgolyót eresztettek volna le kemény grá-
nit lépcsőn. Elhallgatott, de utána a hozzánk sur-
rant vadászbűnik kezdett el rémesen üvöltöni, s
farkát lábai közé huzva hátrált az ajtótól. Most
már nagyon közről hallottuk a bugó hangot
az ajtó mögöl.

Összerázködtünk. En benntem a kerek nyi-
lások, láttam a két fényes pontot egész közről,
mely a tűz világát verte vissza, s tudtam mind-
ent. Alig vontam léire fejemet, két lövés luro-
dot a nyílason át a folyosó másik felébe. Két
lövéssel feleltünk rá, mely után sietünk ki a
szabadsá. Iszonyú sikoly kísért ki bennünket,
azután csend lett egy percere, s csak az égő
csóvát láttuk lehullani a szénára.

Kinn a sötétben világosodott, az ajtón át
láttuk, amint a falakat úrja elenyeli a fény, az
ablakokon reszkető fényhasabok világítottak a
red. es tölgyek koronáira, szerzegeti, patogot a
zsendely, nem sokára lángban állt az egész épü-
let, s fenn a rastogó, lángoló gerendázat között
örült sírással fuott ide-oda a — „fekete ember.“

Egy sikolya hangzott, midőn a szél által in-
gatott láng lenyírta hóhéher szakállát, egy nagy
robajjal dől be a mennyezet, szerieszörva az
üszköt, s maga alá temette a „fekete ember“
porait.

korszellem áramlatával homlokegyenest el-
lenkeznék s vele macacszkodnék

Hogy a fenti czikkirónak mindenben
nincs igaza, kiténik a következőkből:

Ugy pingál le minket czikkiró, hogy
mi (dr-vásárhelyiek) az utolsó tíznél tel-
jes nemlörődéssel ácsorgánk s az oltást
csupán szomszédainkra bízuk. Nos, ez nem
áll! Mert amint az közölve is volt, népünk
szorgalmasan s példás odaadással munkül-
kodott az oltás körül, a fecskeendőket né-
pünk működette, a fecskeendőzt saját em-
berünk eszközölték. Hogy sok ácsorgó ta-
lálattott, az ugy hiszem, nem is uság,
mert hol az a város vagy falu, hol tíznél
nem találhatik semmittevő ácsorgó? Tud-
tunkkal Csáktornya is elég ilyen van.

Hogy szomszédaink nagy számban je-
lentek meg s szorgalmat fejtettek ki, csak
is az ő dicőségükre válik, de ránk nézve
ez nem szégyen. Hogy a csáktornyai tűz-
oltóknak maguknak kellett dolgozniok, azt
csak olyan tűzoltó mondhatta, ki mást nem
látott, mert tessék tudni, ők akkor jöttek,
m dőn mi már a tüzet teljesen localizáltuk

Hogy a csáktornyai fecskeendőket ez
alkalommal nem mi vittük haza, az sem
áll; tessék tudni, hogy ez előtt is, most és
mindenkor magunk vittük haza s az ide-
vitélert luvardit fizettünk. Most is az okt.
29 én történt tíznél hazavittünk a fecs-
keendő, melyet késő jövele folytán igénybe
sem vehettük. És ha mi volt oly hanyag-
ok vagyunk, akkor lát hogy eshetik meg-
kérjük hogy a Pericsnél Csáktornya és
egy más alkalommal Mártánban a m-
fecskeendőket megelőzte a csáktornyai?

E tekintetben ugy hisszük főlsleges
a szóparálás, de térjünk át a czikkben
érintett másik tárgyra. Czikkiró azt mondja:
Három osztályú iskolánk van holott hat
osztályt is elbírnánk. — Nos, ebben van
igazság s de kérjük helyzetünket figyelembe
venni. Ami eddig e téren történt, az nem
macacszkodásnak, nem törődő hanyagságnak
tulajdonítandó, hanem kedvelten helyze-
tünknek. Mert az sem áll ám, hogy leg-
gazdagabb község vagyunk Muraközben!
Legelőinket a lakosok ingyen élvezik, köz-
ségi pótadót nem fizetnek, a mi tő: Köz-
ségünk a különféle ingatlanok megvásár-
lása folytán adósságokba sülyedvén, még
mai nap is adózik nyolcz ezer forinttal.
Amely község pedig ennyivel adós, az tán
még sem leggazdagabb!

Es csak néhány éve, hogy tanítóí ál-
lomást rendszeresítettünk 400 frt évi fi-
zéssel! Tessék elhinni czikkiró ur, hogy mi
többször aggódunk s fejünkkel törjük azon,
hogy több tanerőt állítsunk iskolánkba. S
ebben tán éppen adósságunk akadályoznak.

Az önkényes tűzoltóság alapításán is
már régen törjük fejünket; csakhogy itt is
sok az akadály, sok a lármaszó, tanácsadó
és legkev-ebb a kezd ményező!

Kérünk egy kis méltánosságot s ne
héz körülményeink figyelembevételét s tes-
sék elhinni, hogy mi ha már a hala-
adásban uttörők nem lehetünk, nehézségeink
lebonyolítása után nyomban megtesszük
azt, mit édes hazánk lőlünk követel.

Eonyit dhajtottunk megfigyezni az
említett czikkben foglalt megítádatásra

Marcus Pál,
városbíró

A csáktornyai korcsolyázó-egylet.

F. hó 15-én d. u. 5 órákor a közégi nép-
iskola épületében az 1887—8. évi sáison végen

közgyűlést tartott, mely az egylet feloszlását
mondotta ki.

Az elnök jelentése szerint volt az egyletnek
22 férfi, s több holgy tagja. Tagsági díjat csak
a férfiak fizettek. A nem tagoktól belépti díj nem
szedettek.

A tagok közül egy meghalt (G. J.), kinek
ravatalára díszes koszorút helyezett az egylet.

A korcsolyázás 1888. január 1-től márczius
középeig tartott. A pálya megnyitása igen szép
és vonzó volt. Az idején alatt az egylet jótékonykez-
veltságot rendezett, mely igen sikerültnek mond-
ható.

Az egylet egy évi történetéből tehát kiténik,
hogy sikerrel működött. Mindazonáltal, miután az
egyletnek megerősített alapsabályai nincsenek,
továbbá szélesebb körű és hatóságos pártfogás hi-
ányzott, az egylet feloszlását javasolták.

A pénztáros jelentéséből kiténik, hogy a be-
vétel (71 frt 69 kr.) a kiadás (69 32 frt) teljesen
fedezte, sőt 2 37 frt pénztári maradvány mutat-
kozik, mely összeg a csáktornyai m. kir. állami
tanítóképző intézet igazgatójának átadami hatá-
rozatik azon czélból, hogy azon összeg a gyakorló
iskola szegénytanulóinak segélyezésére fordítsassék.

Az egylet vezető bizottságának ügybuzgó
müködéséért és a pénztárosnak a pontos és lelki-
ismeretes kezelésért köszönet szavaztatván az
egylet feloszlott azon reményben, hogy sikerülend
más uton a korcsolyázást lehetővé tenni.

— **Korcsolyázó társulat.** A tavalyi kor-
csolyázó-egylet feloszlott. A mu'télen elért
sikerek és az akkor tett tapasztalatok nyo-
mán azonban alulítottak mint alakító bi-
zottság, azon vagyunk, hogy a korcsolyá-
zást, mely egészségi és társulási tekintet-
ben mint főtevényző szerepel, ez ideu is az
„Egyesület erővel“ elve alapján lehetővé és
kényelmessé tegyük. Ezen célt ma g a n t a r s u l a t létrehozása által véjük elér-
hetni. Kérjük azon tisztelt hölgyeket és ura-
kat, a kik a korcsolyázás nemes sportját
kedvelik, hogy a felvétel iránt a ulirota-
tak bármelyikéhez forduljanak. A szükse-
ges felvilágosítással a bizottság igen szive-
sen szolgál. — Előre kijelentjük, hogy
csak tagok korcsolyázhatnak a társulati pá-
lyán. Belépti díj nem fog szedetni Csák-
tornya, 1888. nov 17-én Ujváry M.
pénztáros, Mesterich A. ellenőr. Grezöl J.
Luperzbek L. Velkey Z.

KÜLÖNFÉLÉK.

— **Gyászhir.** Csáktornya város egyik
derék, érdemekben gazdag polgárát Ber-
nyák Ferencz vaskereskedőt kísérté ki a
nagy számú gyászoló közönség e hó 13-án
az örök nyugalom helyére, Bernyák Fe-
rencz e hó 11-én, élete 71 ik évében hunyt
el. A városi tanácsnak és a csáktornyai
takarékpénztár igazgatóságának igen sok
éven át tagja volt. A megboldogult mint a
csáktornyai keresztény temető felügyelője,
elévülhetlen érdemeket szerzett magának a
temető rendezésében, amely nem épen kel-
lemes tisztet számos éven át a legnagyobb
odaadással viselte. A temetésen tiszt. Szil-
vágyi Gyula légrádi ev. lelkész megható
gyászbeszédet és imát mondott. A gyász-
kosci és a koporsó tele volt koszorúkkal,
amelyeket gyászoló családja rokonai és
kiszőlő tettek a ravatalra. A városi tanács
teljes díszes koszorút helyezett az elhunyt
koporsójára. A végtiszteleten jelen volt a
város minden rendű polgára s testálete,
s számosan a közel vidékről is. Adjon az
Isten a megboldogultnak örök nyugalomlat!

— **Kerelem a nagyérdemű közönség-
hez.** A helybeli jótékonykezű nőegylet a hideg-
gel küzdő szegény tanulóik sorsán, mint
már többször, — ugy ez évben is segiteni
dhajt. E vérből bizalommal fordul Csák

KAJ JE NOVOGA?

Izvanredno dete

Vu Ridnau tirolskoj občini hodi vu školu Fasnaer Marija devojčica, koja je stopram devet let stara, ali je na čudnoviti način rezvita vu telesnom odrasku. Devojka ova je pravi orijasi; visota je 175 centimeterov a važe po sta o j meri dva i pol centa t. j. 250 funtov. Roditelji njeni su siromašni poljedelci i obedva su vu telu srednje velične. Čudno ju je gledati med ostalom decom njene dobe, ar joj ova komaj do pojasa dosizu.

Eperješ vu ognju.

Kak telegram od 3. novembra javlja, stoji varos Eperješ opit vu strahovitom ognju. Crkva, škola, farov i preko 20 hižah već je po ovom telegramu vu pepel obrnjeno; neza se, koliko bude dalje prijavljeno, ar se pri strahovitomu vihu ognji sve dalje naglo širi. Lapi i cvetači taj varoš komaj je od lanjskoga velikoga požara malo se podigle i eto pak nesreća, koja ga bude pak porušila!

Jedna šparkassa.

Još se vnuogi naši čitatelji zmisle na katastrofu, koja se je prije nekoliko let s va rađinskom šparkassom pripetila. Vuogi medjimurec je onda znameniti kvar pretrpeti morao. Vežda nam dohadja glas iz Kule, običine vu bačkoj varmegiji, gde je na spodobni način ondešnji kasir Bosko sa 80 jazer forintov pobegle, prez traga izniknul. Siromašno pučanstvo, koje je krvavo zaslužene svoje grobe vu tu kassu polagal, žalostnim srcem čeka vežda, kaj bude. Neima dvojbe, da polovica penez na interese ulozenih izgubljeno. —

Zima je.

Ovomn glasu se nitaj nečud mo, ar posvud čitamo tak naglo nađošlu zimu. Nu kaj nam se čudnovito vidi, to je glas, da se je vu Nagyváradu neki Pospiši zvan človek na vultici zmrzel. Nesrećnu taj človek bil je strastveni pijanec i vežda iduće doma pijan, opal je i ostal na mestu ležeć, buduć pak ga niše nje zdigel, to se je do jutra smrznuo. — Žalostne posledice su to pijaastva!

Srećen otec

Vu Veszprému živi umirovljeni (penzionirani) učitelj, koj ima 18 dece. Ima dve kćerke i 16 sinov. Nikaj menje, nego dvanaest sinov služi domovinu pri soldatih, a svi su zdravi i jaki, kak drenov klin. Učitelj taj zove se Rozsica József i sam je zdrav i jak starec, ter se vu zdravju oš v nogim mladićem menjati nebi hotel. Bže, jeli ov kakvu nagradu dobi za dvanaest jakih soldatov svojih?

Nesreća na morju

Pri otoku Whigt zvanom, kak nam iz Londona javljaju, tresnul se je brod Saxmundham s jednom barkom takovom silom, da su obedva vtonuli. Pri toj nesreći izgubilo je pak svoje življenje preko dvadeset ljudi; drugi su se mornari i putnici pomoću ladji cah pomoćnicah oslobodili i srećno na obalu izašli. Telegrami iz Londona dolazeći svi javljaju, da su ovih i proših danov velike bure na morju.

Begunec.

Glasoviti ciganski razbojnik, Krajczár Csibók, koj je prešlo leto sa svojom razbojničkom četom pri Marczaltóu sejmare napal i četverim smrt preuzrokoval ter zato na dži otoku tamo ca osudjen bil, prepitil je

željezne gatre na svojem reštu i prez traga vušel iz Veszpréma. Iz plavte, koju je na svojoj postelji imal, splel si je vuže, po kojem se je iz gornjega kata temnice doli spustil. Zaudari išu ga s velikom brigom, a nije dvojbeno, da ga i budu na skorom v ruke dobi, cipeam je jako profigrani Cigan.

K uroti cesara ruskoga.

Iz Petrograda javljaju noveši telegrami, da je pri podkopanju carskoga vlaka pri Borkih i sam cesar i cesarica znameniteše rane zadobil. Da je pri toj nesreći od cesarskoga dvorskoga osobja (personala) vuogo jih jako ranjeno a preko dvadeset njih i življenje izgubilo. Med njimi, je kak se piše i Stjernvall glavni ravnatelj željeznice, koj je carski vlak vodil, smrtno ranjen sa nekoliko generalov i dvorskih maršalov. Ruske novine taje, da se je ta nesreća putem urote pripetila.

Turnir.

Nesrećni turnir! Pak je s njim komedija. A bormeš za vežda pak baš lepa komedija! Jedna gospodična hoćeća pozornost ljudstva na se pozvati, dugo je študirala, kak bi si čim lepši turnir napravila. Nazaduje domislila se je, napravila ga je iz lepo na okrug napuljenoga mehura. Ali je platila svoju kuštnu domisel! Iduć nekoj dan v jeden stacion, posmekne se na stengi ter i opadne baš na nesrećni turnir, pri čem je taj nemoćuć terha zadržati, tak puknul, da ga je svaki biže stojeći čuti magel ter frajlicu s velikim smehom popratiti moral.

Žalosten glas.

Bernyák Ferenc čakovečki željezni trgovac je 11-ga o. m. vumrl. Pokoni živel je 71 letah i kakti član varškoga poglavarstva (senata) i član ravnateljstva čakovečke šparkasse, si je velike zasluge priskrbel. Prem kakti obzirnik čakovečkog grobja, se je vngo trudil, vu red postavil i polepšal grobje. Na sprevodu ga je legradski lutheranski svećenik s lepim govorom izpričaval; vngo ljudstva je bilo nazučnih, koji su toga vrednoga na groblje sprevodili. Daj mu Bog mir vekivečni!

Medjimurski Kolendar.

Zi 1889. leto, izlail je vu Čakovcu pri Fischelu Filipu. Sastavil je vu medjimurski puk Margitai J. urednik naših novin. Sadržaj ovog kolendara je: 1) Kolendar, 2) Aldov pijansčine prevodi Gerencér Gyura, 3) Dračkovečki barbír, pisal Kollay Emanuel. 4) Balaton (s kipom), 5) Velika Koniza (s kipom), 6) Pesma od medjimurskih pijanecov, skomponoval Laczkovits Tomaš, 7) Gospokum (s dvema kipi), pisal Glad F. 8) Teteć Andraš i njegovi osli, 9) Magjarski sejmi (medjimurski i prekmurski) su popravljeno vu kolendar postavljeno a horvatski i štajarski sejmi su po zagrebačkom kolendaru sastavljeno. Cena kolendara je 20 kr.

Medjimurska pučka pripovetka.

Muraközi népmese.

Pisal: Mráz Nándor.

Irta: Mráz Nándor.

— Kada su dva brati nazad došli, su vřeće s človekom skupa vu vodu hitili. Amidon vissza jött a két testvér, a zsá-kot az emberrel együtt a vízbe dobták. — Stem su proti domu išli misleći, da se jim je brat vu vodu vtopil. Ezezl hazafelé ment-k, gondolván, hogy a testvérték a vízbe fulladt.

— Med tem je najmlajši brat doma veselo čekal svoje brate s dvema voli. Ezalatt a legfiatalabb testvér otthon vígan várta testvéreit két ökörrrel.

— Vole je od onoga človeka dobl, koj se je vu vřeće dal zavezati. Az ökörték attól az embertől kapta, aki a zsákba hagyta magát kötötteni.

— Zaučjeno su gledali brati kad su mlajšega brata doma našli. Csodálkozva néztek a testvérek, amidőn fiatalabb testvérték otthon találták.

— A prem leps vole su s jalnostjum gledali. Különösen a szép ökörték nézték irgységgel.

— Dragi brat! reče jeden, pak drugi gde si te lepe vole dobl? Kedves testvér! mondja majd az egyik, majd a másik, hol vetted ezen szép ökörték?

— Ja sam je iz one vode donesel, vu koju ste me vu hitili — odgovori brat. En abból a vözből hoztam őket, amelybe ti engem dobtatok — felel a testvér.

— Nisam se ja tam vtopil, ar neza tam na dnu vode, nego najlepše trave. Nem fulladtam én meg, mert nincs ott a víz felekén viz, hanem a legszebb fű.

— Tam se najlepši voli paseju, lepši kak ovi, koje sam ja donesel. Ott a legszebb ökörk legelésztek, szebbek mint ezek, amelyeket én hoztam.

— Samo je treba dimo dognati Csak haza kell őket hajtani.

(Konec sledi. — Vége következik.)

NEKAJ ZA KRATEK ČAS

Fiskalijuš: Ali Múška, vajte tulike govoriti, najte furt klopotati, najte lagati, ako budete vi to delali, zakaj sam pak ja onda ordi.

Oj nega ti već denes pravice, ter néga, rekel je Andras svojomu prijatelju Mihajlu. Na to mu je Mihajl odgovoril: Istina je, dragi brate, ar da ga je pravice na svetu, mi dva bi bili već zdvanja obešeni.

Žena: Gđa sam tvoja zaručnica bila, ufala sam se, da kad se oženiš, da se budeš pijansčine ostavil; ali do vežda nisam je nikaj opazila. Kaj ti hoće za naveke tvoje Carleni nos zadržati? Muž: Jel huncvut je on, ki svoju farbu premenja!

Kolendar.

(Od 18-ga do 24-ga)

- 18 Nidelja Roman prizn.
- 19 Pondelj. Elizabeta vd.
- 20 Tork. Felix Dal. prizn.
- 21 Sréda. Prikaz Bl. D. M.
- 22 Četertek Cecilija dev. m.
- 23 Petek. Klement papa
- 24 Subota. Hrisogon muć.

LOTTERIJA.

Bpešt 5. novembra 1888.
63. 23. 22 25. 53.

CENA ŽITKA

Kuruza 4—80. Pšenica 7,15 Hrz 4.50 5. Ječmen 4.50 6.50 Zob 5. Grab beli 8.80 žuti 9.

Odgovorni urednik:

MARGITAI JOZSEF

— **Közösnetnyilvánítás** Mindazon tisztelt úrúrságoknak, egyleteknek és egyeseknek, akik kegyesek voltak boldogult atyánk elhunyt alkalmával részvételt nyilvánítni, temetésén megjelenni és koszorút küldeni, fogadják e helyen is szívünk legőszintébb hála nyilvánítását! Csáktornya, 1888. nov. 20. Bernák Károly és a gyászoló család.

— **Aki mihez nem ért** . . . Megtörtént. Egy vidéki ekeveszén egy főúr, aki a megyei gazdasági egyletnek is elnöke volt, vitte az elnöki tisztet. A juri ki-mondotta az ítéletet s az első díjat nyert ekét bemutatták az elnöklő grófnak. A gróf megnézi az ekét s a következő szavakkal nyilvánította ki szakértői véleményét: „Nekem isz tetszik ez az eke, csak az nem tetszik nekem, hogy az egyik kereke nagyobb mint a másik.”

— **A főszozlabiró ur figyelmebe!** Stridórol írják a következőket: Nagy örömmel lón hirdete a nm. belügym niszteriumnak inég a mult év vége sa folyó év elején tett amaz intézkedése, amelylyel Felső-Muraköz községei eddigi horvát neveinek megmagyarosítása engedélyeztetett. Mutatják is ezt mindenfelé a községeket jelző táblák, csak a stridói fára az, ahol még magyar feliratu jelző táblákat egy községben se találunk na napig se. Nagyon jó volna tehát, ha a járás ügybuzgó s ez

ügyet kezdeményező főszozlabírāja szokott érlyelőv oda utasítaná az illető fírához tartozó községek előjáróságait, hogy a magyar feliratu táblákat állítsák már egyezzer fel, hogy e magasztat intézkedés ne csak az irattárakban lekvő papirokon, hanem — ahol legjobban szükséges — a községek bejárataánál is olvasható legyen és mint némely helyen — a szt.-mártóni fárában — látható, nem piros fehér kék, hanem piros fehér zöld színtől oszlopokon, mert ezek Magyarország törvényes színei X.

— **Dr. Ruvsicska Kálmán** Zalamegy kir. tanfelügyelője e hó 23 án Csáktornyára érkezett. Másnap a járási főszozlabiró urral a felső-vidékre utazott a stridói áll iskola megtekintésé véget. Tanfelügyelő ur néhány napig marad vidékünkön s részint Csáktornyán részint a vidéken, személyi és iskolai dolgokban intézkedik.

— **Kinevezés.** A vallás- és közoktatás-ügyi m. kir. minster ur Brauner Alajos okl. tanítót és a ménési kertés-eti s szőlőszeli tanfolyam végzett hallgatóját a csáktornyai állami képezde kertészévé nevezte ki. — A vallás- és közoktatásügyi miniszter Vitkovszky József oklevéls népiskolai tanítót a perliaki állami népiskolához rendes tanítónak nevezte ki.

— **Megújított toronyóra.** Már körülbelül tíz éve lehet, hogy Stridó mezőváros templom tornyában elhelyezett toronyóra,

tisztán a közönyösségen alapuló okok miatt nem járt, mig nem e hó elején Gregorincics Imre derék városbíró érlyes intézkedése által megindított mozgalom eredményeként, ugy egyesek, valamint a község áldozatkészségéből ma már hallatja hangját s mutatja az időt, jelezve a stridóiakban lakozó haladás iránti érzéket. Vivát!

— **Vertesi Arnold** 1000 elbeszéléseből megjelent a 9-ik füzet, ismét három novellával, melyek közül egyet a „Milika” címmel egészen közli. A kiadó hivatal tisztelettel tudatja előfizetőivel, hogy a már teljes első kötethez díszes bekötési táblákkal készítettet melyek darabja csak 30 krban számíttatik (és 5 kr. portódij). A bekötési táblák rendkívül szépek, ugy hogy bármely könyvtárnak is díszére válnak. Az ezer elbeszélésre folyton nagy számmal érkeznek az előfizetők, ugy hogy a vállalat fényes eredménnyel dicsekedhetik. A 9-ik füzetnél kisorsolt sorsjegyet Kutfalvi Jánosné urnó nyerte meg Szerencsével. — Uj előfizetők az eddigi megjelent füzeteket egyszerűen is megkaphatják. Előfizetheti Debreczenben a szerző nevére címelve postautalvány útján félére 3.90 krt. vagy negyedére (13 füzetre) 1 frt 95 krt. füzetként házhoz való hordásra minden könyvkereskedés után.

FELELŐS SZERKESZTŐ
MARGITAI JÓZSEF

TECAJ V.

VU ČAKOVCU 25. NOVEMBRA 1888.

BRŮJ 48.

Urednička pisarna:
Glavni piše: fraterska lista, lista na kmetiznaci. — S urednikom moči je svaki dan govornik med 11 i 12 urum. — Sve pošiljke tječe se zadržaja novinah, naj se pošiljaju na ime Margitai Jozeфа hrednika vu Čakovcu.

Isdateljstvo:
Knjižara Fischel Filipova kam se predplata i obznanje pošiljaju.

na horvatskom i magjarskom jeziku izlazeći družtveni znanstveni i povuđljivi list za puk.
Izlati svaki tijeden jedenkrat i to: vu svaku nedelju.

Štampa u glasnik. „Medjimurskoga podpomognu, ega činovničkoga društva „Čakovečke sparkasse“, „Medjimurske sparkasse“, „Dolnje-Medjimurske sparkasse“ i „Podpomognuškoga društva“ „Gornje-Medjimurskoga kulturnoga društva“

Ognjogasna naredba.

2. Poglavlje.

Buduć je prva i najsigurneša obramba proti ognju dobro i jako zidanje stanjah, zato imaju se ustanoviti stanovite naredbe za gradjenje (zidanje) stanjah. Obćine imajuće uredno savetništvo, moć oblastu, moreju te ustanove same n a r e d i t i, pri men ših obćinah pak ima se zato varmegjanska oblast poskrbeti.

Pri tom ima se paziti, da se nedopušču na novo zidati hiže prez dimnjakov, gde ovih nema, tam da se naprave i to iz tvrde i dobre materije. Sve gorive stvari (irva i krma) imaju se spravljati vu stanovitoj daljini od stanjah, gde se nemoreju pozidati obrambeni zidi (feuermauer), tam ima se med stanja visoko i široko razteče drevje saditi. Naj se nedopuščaju brvnate hiže med drugim vu blizini delati, isto tak naj se nedopušču trenje lena i konoplah vu noćno doba, kak takaj susenje gorivih stvari pri pečnici itd. Ima se strogo prepovedati pod grozñjom kastiğe pušenje iz pipe okolo krme i stanjah, strelanje iz pištoljah prigodom svetčanostih, gostbah itd., osobito pak se ima paziti na kovačnice, na lampashe vu noćno doba. Sve to preuzrokovalo je v.č. nebrojenih nesrećah, neizmer-nih kvarov.

Ministerska naredba zapoveda, da se dimnjaki posvud vu dobrom stanju i redu

drže. Po tom ima svaka obćina vrediti plaćanje dimnjačara ter nastojati, da navadni dimnjaki svaki mesec jedenkrat, a vu kovačnicah i spodobnih poslovnicaħ prema potrebi i višekrat posnaženi budu. Vekše obćine dužne su vu tom pogledu posebne ustanove napraviti, koje višja oblast potvrditi i odobriti mora. Ove ustanove razlikuju se med sobom po potrebaħ i raznovrstnih okolnostih pojediniħ obćinaħ.

Obertnost dimnjačarska mora se tirati samo s dopušenjem i odobrenjem obrtne oblasti. Za dopušenje plaća se vu Budapeštu taksa 20 forintov, vu varu-u nad 10 jezer stanovnikov 10 frt a izpod 10 jezer stanovnikov samo 2 forinta i to vu obćinsku kassu. (Gde bi pred vtemeljenjem obrtne oblasti dimnjačar obstojal, tim netreba novo dopušenje prositi, ali ima se držati svih regulah, koje je obrtna oblast ustanoviła.

Svaka obćina ima se skrbeti, da za slučaj ognja na potrebnih mestih zdenec ili vodu loveča graba napravljena bude.

Po zakonu dužna je još svaka obćina poskrbeti se za najpotrebitiši ognjogasna sredstva. To su: Bar jedna spricaljka, jeden lagav za vodu voziti i jedna kad, dve lojtre, dva ognjogasni pki, dva krampi, dve sekire, četiri hakli, dva lampasi, gde je potrebno i više toga.

Obćinska oblast drži svako leto dvokrat vizitaciju sa sporazumijem ognjogasnoga

zapovedništva i pronajdjene pogibelji odstranjuje na strošek onoga gospodara, gde se ta pogibelj nahadja.

(Dalje sledi.)

Iz povesti magjarske.

Ferdinand III. (1637—1657), akoprem je bil jako miroljubiv človek, zato pod 20 letnim svojim kraljuvanjem se je komaj nekaj malo živjal mira. Okorunjeni je bil vu Sopronu.

Kad je na tronš stupil, najpredi je orsačko spraviće skup zezval vu Požonu, ali ovdí su se protestanti i katoliki zapustili vu svadju zaradi vere. Protestantski velikaši su rekli, da predi nebudu krajjeve poste niti naprvo zeli, dok njim se neizvradiju njihovi veski odnošaji, i tak se je celo spravićeše prez svakoga uspeħa razidlo. Ferdinand obedal je i obisigural protestaute, da po zakonu njihovu veru nitko bantuvati nesme; ali budući su protestauti zabavala nazad zahtevali svoje cirkve od katolikov, zato su zaprosili Rikóczy Györgya I. erdeljskoga vojvoda, da bi jim njihova prava obranil.

Rákóczy bil je već i sam razjeren radi toga, ar su proti njemu i njegovoj tuvaruđici svakojačka grupa pisali. Zato je stupil vu savez s Švedi, koji sa neušogča jorsaga pustošil, s velikom vojskom došel je vu ma-

magjarski orsag, zavzel je rudničke varoše i došiel je do Pošana.

Ali se je kocka sletno obrnula. Ferdinand donnavori za Rakoczy-ovu bunu, poslal je iz 20 jezer soldatov sastojecu vojsku proti njemu. Onda je pisal Eszterhazy Miklos nador, pobožni katolikuš Rakoczy u: „Evo proti trojnoj vojski idemo, akoprem bi rajši proti poganim išli, nego proti našemu narodu.“

Ali se je pripetilo, da turčini ne samo da nisu Rákóczy-u pomoć dali, nego mu je sultan na znanje dal, da naj najolepšut s bitkom prestane, ar drugač bude budimski baša na Erdelj vudril. Tak je gospoduval turčin vu Erdelju. Prez njegove dozvole niti govora nije bilo od tabora.

Nato je Rakoczy pristal na mir, koj je bil i sklopljen vu Lincu na koncu leta 1645. Pogodbe mira bile su zapisane vu orsaku zakona knigu.

Na ovom miru potvrdila se je pogodba većinjena na bečkom i nikolsburzkom miru; izmed zavetih cirkvah bilo je 90 nazad dano protestantom i jasno se je opredeljilo, da protestanti cirkve, škole smeju zidati, zvone i grobje slobodno imaju, njihove svećenike i učitelje pretirati nije slobodno, a buntovnici vere budu oštro kažigovani. Bečki, nikolsburški i linčekski sklopljeni mir osigurava još i den denes protestantsku veru.

Zatim bilo je kraljuvanje Ferdinanda III. vu magjarskim orsagu mirno, ali kralja razaklostila je naglašamit već okoronjenoga mu sina Ferdinanda IV. koj je vu 21. letu dobe svoje vmrl. Osim njega imel je Ferdinand još jednoga sina Leopolda, koj je hotel svećenik biti. Ali zaradi smrti brata okoronili su Leopolda još za življenja oca, a posle smrti oca stupil je Leopold na magjarski tronuš.

Z A B A V A

Zakleti grad.

Prisjevat od Strigovčaka.
(Konac.)

Tamni oblak, zahodnu stran
Zakrije, blisk zasveti.
Strašno kakti na sinaj dan,
Zicelo je grmeti.

Zmir bliže se vali oblak,
Blisk se za bliskom vganja,
Moć groma trosi zemlju, zrak,
Viher drevje priklanja.

Misleć, da sveta bude kraj,
Ljudstvo je v strahu stalo!
Kak negda pod gorom Sinaj
Od groze trepetalo.

Gledi graščak na oblok vun.
Čuj! Morbit kroz gromove
Bog vsega milosrdja pus,
Tebe k pokori zove.

I Strigovčak se tresse već,
Pred gradom pukne strela,
Al čujte! oh ti strašna rec.
Graščak se norca dela.

Moćen moj grad se neboji,
Vsa gromske strele sila
Ne zruši ga, tvrđno stoji,
Na stran se ba odbila.

Le grdi koza, treskraj grom!
Razasaj zročna buna,
I ja još bolje streskal bom,
Kad se najem kopuna!

Natu v zakletu spremeni
Se grad Graščak, d. užina,

Vu isti čas zakameni,
I proždre njih globlina.

Prepal se je grad i Graščak
P. čenke ne vuživa.
Z bogastvom skupa Strigovčak
Pod sobom ga zakriva.

Vohne viher, zrak se vmiri,
Z svetiju traki sunca,
Al čudo! Ljudstvo sve hiti,
Po bregu do vrhunca.

Grad je prepal pod z mlju se!
Zmir već prihadja ljudi,
Gde pred je stal, prazno je sve,
Ves svet se tomu čudi!

Ljudi takaj želeli su,
Dokopati do grada,
Ali čim dalje kopali su,
Tim globe on prepada.

Takova kazan od Boga,
Dostigla je Oraščaka.
Spodobna takaj svakoga
Nepokornika čaka.

Jezezo letah vi e je,
Od onda već minulo,
Graščak pako da rešen je,
Ta još se neje čulo.

Slouil M. KUTNJAK
zvonar na Rac-Kaniži

KAJ JE NOVOGA?

Nekaj od politike.

Celi svet misli je do vezda, da je samo Bugarija jen falacec zemlje, zbok koje bude lahko cela Europa v krvi plavala; svih politikušov oči vuprte su bile na Ferdinanda Bulgarskoga kneza i v najnovše vreme već su i to zmislili, da je vmorjen. Ovak hoteli su si nekogi predstaviti budući boj i krvi prelivanje, koje bude započel Rus. Ali denes nam se stvar isto drugač izkatuje. Boj, kojega su si strašljivi politikuši na istoku predstavljali, predi se bude pojavil na zapadu a sve se tak vidi, da bude Coburg Ferdinand nadalje svoju kneževinu Bulgarsku mirno i prez zapreke uredjival i ravnal. Baubau skazal se je na zapadu Francuzi nekaj pleteju s Ruskom i pogoovor se, da su Francuzi pripravni Rusu pomoći ter mu zaprošni najem od 500 milijunov frankov posuditi. Nemci boje se toga i misle, da bi Rus s tolikimi penazi brzdas tabora započel a Francuz mogel bi polek toga Nemcom povrauti zgubitak kojega je pretrpel vu zadnjem francuzko-nemškom boju. Zato g'asil se je Bismarck vu svojih službenih nov'nah ter probal Francuza splašiti, da tobože naj nebi Rusu peneze dal. Ovak bude jedan drugoga plašl, dok nazadnje ipak jeden drugomu vu kečku zajde.

Velika nesreća.

Pisali smo o nesreći, koja se je pripetila pri Borkih s onim vlakom, koj je ruskog cesara i njegovu familiju vozil. Vezda nam stopram pobl že opisuju taj događaj. Jeden vagon, veli dopisnik poškliznul se je iz sinjah i prehitil drugi vagoni narušili su se na njega, sprehtali se ter tak sdrobili, da jih opseati nije moći. Do trideset ljudih težko je ranjeno a vnoغو usmrć n. Isti cesarov vagon vu kojim se je on i njegova familija ushadjala, prehićen je i sdrobljen. Če-a-a je samo milost božja na čudnoviti način oslobodila skup s njegovom suprugom i s deecom. I cesar i cesarica dobili su znamenitese rane, koje medimtoga nisu pogibeljne. Jedni

vele, da se je katastrofa zbok nemarnosti željezničkoga osobja pripetila, drugi pak misle, dasu nibilišti cesara ovdi vmoriti hoteli.

Osramočeni orijaš.

Našlo se je već vnoغو tak jakih i kregkih ljudih, koji su po svetu putovali ter ljudstvo izazivali na hitanje i hrvanje. Ne zdavnja je neki Petroff Ivan jakost svoju vu Makou pokazati hotel ter mladje izmizival, koj bi se s njim za okladu (vadlingu) hitati hotel. Mladič imeom Szabó Miška držil je za sramotu, da se taj stranjski tu tak širi sa svojom jakostju, zato izide na očig'ed velikoga publikuma pred orijaša. Za par minutah borbe tak ga je nekolikokrat na zemlju pljusnul, da je orijaša sramota obuzela i on prez traža pobege. Moremo si misliti, kolika „eljen“ ov je naš Szabó od namočnih zadobil.

Stari clovek.

Vnoغو nako je medjimurčanov, koji poznamo vu Veliko-Kaniži gospona Nagy Ferencza. Ovaj bil je kak husar prisuten pri sprevodu glasovite kraljice Marije Terezije. Ovih danov pohodila sa ga nekoga gospoda i tu su zeznala, da je gospon Nagy Ferencz vezda 132 leta star. Usuprot tolikoj starosti vele, da je još čisto zdrav, da more još dobro hoditi, kaj i to svedoči, da je gospodi pohode taki na drugi dan povrnel. Gratuliramo gosponu Nagy Ferenczu k lepoj njegovoj dobi!

Osebjuna novina.

Razumeva se po sebi, da je i ova vu Americi. Najme vu San-Francisku nahadja se već jedno celo skladišće takovih rakah (lesov), koje same igraju. Rake ove igraju nekoliko komadov zalostnih igrah i osobito čut proizvoduju vu ljudih pri sprevodu, kada najme mrtveca v grob polože. Pri tom čuju se zalostni tonuši zadnjeje komada, koji iz groba muklim glasom do vuh clovečjih dopira. Glasi ovi kak da bi predstavljali zadnje spričavanje mrtvoga tela i neima srca, koje se nebi pri tom genulo.

Pak jedna novina.

Skoro nemine leto, da nebi ljudi kakove novo smrtonosno oružje preiznašli. Pri Acquacentosi, kak novine pišu, delaju pokuse probanja s jednom novopronajđenom puškinom patronom. Materija vu ovih patronah dvakrat je jakša od navadnoga puščanoga praha, puškinu cev nezvruci i nezamaže, pukne tak, da je komaj čuti, a tak je lehka, da jih soldat more 250 komadov pri sebi nositi prez da bi ga obrušile.

I pak nesreća na morju.

Iz Kalkutte dolazeći telegram javlja, da se je Mongola zvanj parobrod blizu kalkutskoga zaleva nezvanj s jednim menšim brodom tresnul i toliku ranu pri tom zadobil, da je vu jako kratki čas vtouul. Pri ovoj nesreći izgubilo je do 60 ljudih svoje življenje, ar zbok nagloga vtonjenja nije bilo moguće s pomoćnimi ladjicami dol je spremiti iz velikoga Mongola.

I pak brodolomje.

Iz Brüssela dohad'aju glasi, da je na severnom morju prve dane novembra toliko bura bila, da se je više brodov potopilo. Bura trajala je tri dana ter se je neizmerno daleko po severnom morju reziršila i halababala. Još se za stalno nezna broj vtouulih brodov, kak takaj još nije prijavljeno, koliko je pri toj strašnoj buri ljudih življenje svoje izgubilo. Da jih je vnoغو poginulo, o tom niti najmenje dvojiti nemoremo.

Led!

Što bi rekeli, da bude v novemburu toliko zima zaviadala, kak je ljetos. Iz Pošana javljaju, da već po Dnnavu jaki sroč ide.